

spurgte: Er det en proces, som det giver mening, at vi overhovedet arbejder videre med?

Og til det var mit svar: Ja, gå i gang med det, lav alle de processer, der er brug for ude på DTU, og vend så tilbage med et konkret forslag, når I er kommet videre i det.

Jeg deler under ingen omstændigheder den opfattelse, som hr. Søren Kolstrup har af, hvordan forholdene er på DTU i dag, hvor det blev beskrevet, som om alle på DTU er dybt, dybt frustrerede over den proces, som de selv har sat i gang.

Hvis det var tilfældet, ville resultatet her efter et halvt års intern debat frem og tilbage om store og små ting i forhold til den dispensationsansøgning, man har indsendt, jo næppe have været, at ingen i konsistorium stemte imod den endelige model.

Der var én medarbejderrepræsentant, der undlod at stemme. Alle andre stemte for. Studenterne stemte for, og jeg har fået mange tilkendegivelser, som under ingen omstændigheder afspejler frustration, men tværtimod forventning om, at det er en spændende fremtid, man går i møde på DTU.

Så hele baggrunden for lovforslaget er, at man har lavet en model selv på DTU, man har selv født den, om jeg så må sige, og det er naturligvis meget vigtigt, også når man så skal bringe sig i stand til at få dette nye system til at fungere i praksis.

Jeg vil godt komme med svar derudover på de helt konkrete spørgsmål, der er stillet undervejs.

Til fru Lise Hækkerup: Jeg kan bekræfte, at det, der er tale om – og det er så samtidig også et svar på noget, som hr. Søren Kolstrup har været meget optaget af under debatten – det, der står i lovforslaget er, at DTU er et erhvervsrettet universitet.

Og hvad er der så galt med det, synes jeg godt at man kan spørge? DTU har jo en forskning, som netop er – formentlig – den del af forskningsverdenen overhovedet, som har den korteste vej til anvendelse ude i erhvervslivet. Hvad er der dog galt ved at skrive det i et lovforslag?

Der er jo ikke tale om, at man ved at bruge udtrykket, at det er et erhvervsrettet universitet, dermed distancerer sig fra universitetslov og alle mulige andre ting, som samtidig vedbliver at være det lovmæssige fundament eller det formelle, juridiske fundament under virksomheden på DTU. Så jeg vil godt sige til hr. Søren Kolstrup, at han har gjort sig megen bekymring

uden grund, når det gælder præcis denne sammenhæng.

Fru Hanne Severinsen var også inde på spørgsmålet om, hvorvidt det, vi nu gør på DTU, betyder, at man skal lave noget tilsvarende på andre universiteter. Og jeg vil gerne være meget præcis i min besvarelse af det spørgsmål.

For det første: Jeg har ingen planer overhovedet om at ændre universitetsloven. Den nuværende universitetslov er meget rummelig, og derfor er der ikke optræk til eller i det, der ligger her, nogen form for forvarsling om, at nu vil vi skrotte den nuværende universitetslov.

Hvis der er andre universiteter, der selv føder en model – og jeg har såmænd ikke nogen forestilling om, at man vil gøre det på præcis samme måde, som det er skruet sammen på DTU – men hvis man føder sin egen model, og den i øvrigt ser fornuftig ud, og kommer og spørger Forskningsministeriet: Er dette her noget, vi kan arbejde videre med? – så vil jeg være lige så imødekommende, som jeg har været over for DTU.

Men der er flere forudsætninger, som vil være afgørende:

For det første at det er noget, som man selv beslutter ude på det enkelte universitet. Det vil overhovedet ikke være noget, hvor der vil være antydning af, at vi kommer fra Forskningsministeriet og trækker nogle nye modeller ned over hovedet på det enkelte universitet.

For det andet vil det være en forudsætning, hvis der overhovedet kommer nogen henvendelser af den karakter, at de har hele universitet bag sig eller i hvert fald et meget, meget stort flertal på universitetet bag sig. Det er præcis det, der har været tilfældet på DTU, og det er formentlig også derfor, at processen har været forholdtvis enkel, og at man også i forhold til de processer, der har været, og hvor mange debatter uden tvivl har været mægtig besværlige, alligevel er nået frem til en så stor opslutning bag det, som der er tale om.

Over for fru Hanne Severinsen vil jeg også godt bekræfte, at naturligvis bliver forskningsfriheden på DTU ikke blot det mindste anfægtet af det, der er tale om her.

I øvrigt vil det være sådan, at en lang række af de øvrige lovgivninger eller overordnede regelsæt, der findes i samfundet og på andre universiteter, vil også, selv efter den nye struktur, være gældende på DTU. Det gælder offentlighedsloven, og det gælder forvaltningsloven, og det gælder ombudsmandsloven. Så tilbage står, at det, vi ændrer ved, i virkeligheden er to hoved-